

תת"ע 8483/01/19 - מדינת ישראל נגד ברק קורלנדר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 8483-01-19 מדינת ישראל נ' ברק קורלנדר

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
המאשימה (המשיבה):
נגד

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אלדד

ברק קורלנדר

(המבקש)

החלטה

בפני בקשת הנאשם, לחיוב המאשימה בהוצאותיו - שכר יום עבודה ודלק, בגין תיק זה.

ביום 20.1.19, הוגש לבית המשפט כתב אישום, המייחס למבקש עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, שעניינה, אי מתן זכות קדימה להולך רגל שעמד על המדרכה, בסמוך למעבר חצייה וניכר היה כי בכוונתו לחצות את מעבר החצייה.

דיון ההקראה נקבע ליום 20.2.19, לשעה 08:30 ובשעה 08:47, הסתיים הדיון בביטול כתב האישום, בטרם מענה וזאת לאחר שהמבקש הציג בפני ב"כ המשיבה, סרטון הנוגע לאירוע.

המבקש לא נימק בקשתו ולא תמך אותה במסמכים כלשהם, וכן, לא התייחס לסמכות החוקית הרלוונטית, אך ברי כי הכוונה לסעיף 80 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - חוק העונשין).

לטענת המשיבה, אין מקום להטיל עליה הוצאות, שכן היו בידיה ראיות שהצדיקו הגשת כתב האישום ומיד לאחר שהמבקש הציג את הסרטון, בוטל כתב האישום.

דיון והכרעה

ברע"פ 4121/09, שגיאה נ' מדינת ישראל, סקר בית המשפט העליון את ההלכה הנוהגת באשר להטלת הוצאות הגנת נאשם על המדינה, בהקשר להליך בבית המשפט לתעבורה וקבע כך:

"מנוסח סעיף 80 לחוק העונשין עולות שתי עילות שבהתקיימן עשוי נאשם אשר זוכה בדיון לזכות בפיצוי. העילה

האחת, עניינה כי לא היה יסוד להאשמתו של הנאשם, ואילו השניה עניינה בכך שהתקיימו "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" ... אולם חשוב להדגיש כי "גם מי שחלף על פני אחת משתי משוכות אלה אינו זכאי לפיצוי אוטומטי. לשון הסעיף קובעת כי בית המשפט 'רשאי (...)' לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מאסרו או מעצרו". סעיף זה הוא אתר של איזון בין שיקולים נוגדים. מחד יש להביא בכלל חשבון הנזק שנגרם לנאשם בעקבות ההליך הפלילי שנכפה עליו... הליך פלילי מביא עמו פעמים רבות גם פגיעה בקניינו של הנאשם, באשר הוא כרוך ברגיל בעלויות כספיות ניכרות, בין אם על שום הצורך לממן את הוצאות ההגנה המשפטית, בין אם לאור פגיעה אפשרית ביכולת ההשתכרות של הנאשם, לאורך המשפט ולפעמים גם לאחריו. מאידך, יש להביא בכלל חשבון את האינטרס הציבורי המשמעותי באכיפת החוק. לציבור בכללותו יש אינטרס משמעותי כי גורמי אכיפת החוק יעשו את מלאכתם נאמנה ללא חשש, למען שמירתה של מדינת ישראל כמדינת חוק".

בית המשפט העליון קבע כי: "העילה 'לא היה יסוד להאשמה' היא עילה מתוחמת צרה ודווקנית ביותר. הטוען לקיומה של עילה זו צריך להוכיח 'מצב קיצוני של אי סבירות בולטת' בהעמדתו לדין ולא די בחוסר סבירות סתם .. גישתו של בית משפט זה היא שלרשויות התביעה מרחב שיקול דעת רחב ביותר בבחינת הראיות, ולכן התערבותו של בית משפט זה בשיקול הדעת של רשויות התביעה בדבר חומר הראיות תהא מצומצמת מאד, ותתאפשר רק מקום בו העמדה בדבר משקל הראיות תהא בלתי סבירה בעליל ובאופן קיצוני".

במקרה שבנדון, לא מצאתי "מצב קיצוני של אי סבירות בולטת" ברישום הדו"ח למבקש.

בבית המשפט לא נחשף לחומר הראיות, אך לא תיתכן מחלוקת כי עדת התביעה רשמה דו"ח למבקש, בגין האישום האמור, לאחר שכפי הנראה, התרשמה כי העבירה נעברה ואין בעובדה כי כתב האישום בוטל, כדי להשמיט כליל את היסוד לעצם רישום הדו"ח.

באשר לעילה השנייה בדבר "נסיבות אחרות המצדיקות" פיצוי, קבע בית המשפט העליון בפס"ד שגיא, כי היא: "מתאפיינת בעמימות שנועדה להקנות לבית המשפט שיקול דעת רחב האם יש מקום להעניק פיצוי לנאשם שזוכה... ישנם שלושה סוגים של נסיבות: נסיבות שעניינן הליכי-המשפט בכללם; אופי זיכוי של הנאשם ונסיבותיו האישיות של הנאשם (נסיבות חיצוניות למשפט)".

בע"פ 1382/00 עמית בן ארויה נגד מדינת ישראל, התייחס בית המשפט העליון, לסוגיית פסיקת הוצאות בעבירות תעבורה ובפרט ביחס לעבירות תעבורה מסוג ברירת משפט בגין הנאשם בחר להישפט:

"הדברים האמורים נכונים במיוחד בנוגע לעבירות תעבורה מסוג של ברירת משפט. מדובר בעבירות קלות שעונשן קנס, והן אינן נושאות עמן סטיגמה פלילית. בהתחשב בכך, ונוכח השאיפה להקל את המאבק בעבירות התנועה הכוללות פוטנציאל לפגיעה בגוף וברכוש, קבע המחוקק סדרי דין מיוחדים של ברירת משפט, שתכליתם לעודד תשלום קנס ללא התדיינות, לפיכך תשלום הקנס נחשב להודאה באשמה, להרשעה ולנשיאה בעונש. לעומת זאת אם בחר המקבל הודעת תשלום קנס להישפט, הנטל על התביעה לשכנע כי ביצע את העבירה...זכותו של אדם לבחור במשפט ולהילחם על חפותו גם בעבירת תעבורה, ואולם הבחור להישפט נוטל על עצמו סיכוי לזיכוי אל מול סיכון שיהיה עליו לשאת בהוצאות משפט: אם יזוכה תוך קביעה

שלא עבר עבירה, כגון אם יתברר כי המעשה לא היווה עבירה, או שהנאשם לא היה מי שביצע את העבירה, והוא הועמד לדין ברשלנות או בשל טעות טכנית או בירוקרטית, כי אז ניתן להניח שככלל, ובכפוף לנסיבותיו של כל מקרה, יזכה הוא בשיפוי בגין הוצאות הגנתו. לעומת זאת במקרים שבהם זוכה הנאשם זיכוי "טכני" מחמת היעדר הוכחה, כגון כאשר לא הצליחה התביעה להביא עד מרכזי, או כאשר לא נמצאה הראיה הטובה ביותר להוכחה בלא קביעה פוזיטיבית כי הנאשם לא ביצע את העבירה, הרי ככלל ובהיעדר נסיבות חריגות, כגון התרשלות של ממש מצד התביעה, לא ישופה הנאשם בגין הוצאותיו. זוהי בעינינו נוסחת האיזון הראויה בין זכותו של אדם להגנה במשפט לבין האינטרס"

לא מצאתי בנסיבות המקרה כל עילה המצדיקה פיצוי המבקש בגין ההליך שהתנהל בפני.

ההליכים בתיק התנהלו במהירות ויעילות ומרגע התייצבותו של המבקש לדין ראשון בעניינו, חלפו 17 דקות, עד שכתב האישום בוטל והמבקש הלך לדרכו.

ניתן רק לברך על עבודה יעילה ועניינית של המשיבה, כמו במקרה שבפני.

בית המשפט העליון ציין כי ההליך בבית המשפט לתעבורה מצוי ברף התחתון של פגיעה בזכויותיו של נאשם.

עוד אמר בית המשפט העליון בעניין שגי: "בסיכומי של דבר, חשוב לחזור ולהדגיש כי סעיף 80 נוקט בנוסח כי בית המשפט "רשאי" לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו. המילה רשאי איננה בגדר סרח עודף מילולי מיותר, היא באה לסייג ולהקנות לבית המשפט שיקול דעת בגדרי סעיף 80, בו שיקולים רבים מתחרים על הבכורה, ולמתן הפיצוי יכולות להיות השלכות רוחב שיש להביא בכלל חשבון".

יצוין, כי המבקש לא הציג כל ראיה לגבי הוצאותיו הנטענות.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ט"ז אדר א' תשע"ט, 21 פברואר 2019, בהעדר הצדדים.